

Arbuzov —75

Cind ne-am strins miinile a vremelnică despărțire, ne aflam pe malul unei mări nordice, reci... Pescărușii zburau deasupra capetelor noastre, cerul opalîn, cu reflexe trandafirii, lăsa razele soarelui să ne încălzească privirile, și așa desul de încălzite de încărcătura sentimentelor, care parcă ne gitulau. Explorasem pînă atunci, într-un delicat pelerinaj, lumea uneia dintre piesele sale, lume retopită după voia lui, dar reală. O plajă pustie cu nume septentrional — Jurmala —, un restaurant, o pădure de mesteceni, un cimitir al eroilor, un mormint cu un mic buchet de violete (etern, oare ?), o gară mică, un sanatoriu, casa de creație... O lume. Lumea pe care omul cu părul cărunț, cu ochi reci dar șoltici, cu mișcări elegante dar rapide, în al cărui glas cîntă în minor melancolicele game ale lumii slave, a cules-o și, prin talent, a reinventat-o, a reinviat-o, dîndu-i spiritualitate,

mister și farmec, ca un autentic magician... Este universul uneia dintre piesele sale de teatru, iar magicianul este Aleksei Arbuzov. Debutantul din anii primului plan cincinal sovietic, părintele Taniei, Bietului Marat, născocitorul Poveștii din Irkutsk, al Comediei de modă veche și al Amintirilor, împlinește 75 de ani... Se apropie de vîrsta patriarhilor... Să nu-ți vină să crezi... Opera lui este opera tînără a unui entuziast, ca tinerețea ochilor săi, ca sprinteneala cu care multele sale piese străbat paralele și meridiane, cucerind publicul sovietic, publicul mondial formîndu-i cununa de succese, aureola de poet...

Îl plasez pe Aleksei Arbuzov pe malul mării, la Jurmala, sub un cer opalin, lîngă o pădurice de mesteceni, mi-l imaginez „ascultînd marea, ascultînd...”, și de aici, din România, împreună cu atîția alți admiratori, îi spun : „la mulți ani, Aleksei Arbuzov !”

Mihai BERECHET